

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 421/2018-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. septembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Topoľčany sp. zn. 6 Cpr 16/2017 zo 4. októbra 2017, ako aj jeho uznesením sp. zn. 6 Cpr 16/2017 z 1. marca 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. mája 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva podľa čl. 36 ods. 2 (správne má byť čl. 36 ods. 1, pozn.) Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného

súdu Topoľčany (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 6 Cpr 16/2017 zo 4. októbra 2017 (ďalej len „uznesenie okresného súdu vydané súdnym úradníkom“) a uznesením okresného súdu sp. zn. 6 Cpr 16/2017 z 1. marca 2018 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka podala na okresnom súde návrh na neodkladné opatrenie, o ktorom rozhodol okresný súd uznesením z 11. apríla 2017 tak, že nariadil neodkladné opatrenie a uložil sťažovateľke povinnosť podať žalobu na začatie konania vo veci samej. O trovách konania rozhodol tak, že sťažovateľke náhradu trov konania nepriznal a súčasne zaviazal žalovaného zaplatiť súdny poplatok za návrh na nariadenie neodkladného opatrenia.

Proti uzneseniu podal žalovaný odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Nitre zmeňujúcim uznesením sp. zn. 25 CoPr 4/2017 z 26. júla 2017 tak, že návrh sťažovateľky na neodkladné opatrenie zamietol, v časti o zaplatenie súdneho poplatku výrok okresného súdu zrušil, a taktiež rozhodol, že žalovanému vznikol nárok na náhradu trov konania.

Uznesením okresného súdu vydaným vyšším súdnym úradníkom bola sťažovateľke uložená povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov právneho zastúpenia v sume 230,52 €, a to za tri úkony právnej služby. Okresný súd na základe sťažnosti podanej v zákonnej lehote sťažovateľkou rozhodol zmeňujúcim uznesením okresného súdu tak, že sťažovateľke uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov právneho zastúpenia v sume 153,68 €, a to iba za dva úkony právnej služby.

3. Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že už v sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu vydanému súdnym úradníkom namietala dôvodnosť výzvy okresného súdu žalovanému na vyčíslenie trov konania v právnej veci o nariadenie neodkladného opatrenia. Touto výzvou okresný súd upozornil žalovaného napriek tomu, že bol vo veci zastúpený advokátom, o jeho nároku na náhradu trov konania, ktoré podľa názoru sťažovateľky musia byť zistiteľné zo spisu, a tým reálne pomohol žalovanému, čo je v rozpore s princípom rovnosti sporových strán v zmysle čl. 6 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Civilný sporový poriadok“). Ak by okresný súd žalovaného na vyčíslenie trov konania nevyzval, vychádzal by pri rozhodovaní o sume náhrady trov konania zo spisu bez vyčíslenia trov právneho zastúpenia žalovaného. Podľa názoru sťažovateľky sa okresný súd touto jej veľmi vážnou námietkou nezaoberal.

Navyše, ak už okresný súd žalovaného vyzval na vyčíslenie trov konania, mal sťažovateľke umožniť vyjadriť svoje stanovisko k takémuto dôkazu. Sťažovateľka ďalej v sťažnosti poukázala na neprimerane dlhú dobu, kým advokát žalovaného zaslal okresnému súdu vyčíslenie trov právneho zastúpenia.

Podľa jej názoru si advokát žalovaného uplatnil aj náklady, ktoré neboli účelne vynaložené a neboli preukázané, no napriek tomu boli uznesením okresného súdu vydaným súdnym úradníkom priznané. Ani v konaní o sťažnosti okresný súd nevyžadoval preukázanie všetkých nákladov uplatnených žalovanou stranou. Podľa názoru sťažovateľky okresný súd nesprávne priznal náhradu za úkon právnej služby prevzatia a prípravy zastúpenia vrátane prvej porady s klientom, pretože tento právny úkon nepatrí do konania o nariadenie neodkladného opatrenia, ale do konania o samotnom merite veci.

Ďalej sa v ústavnej sťažnosti poukazuje na nesprávnu aplikáciu § 13a ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, ktorú sťažovateľka v sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu vydanému súdnym úradníkom namietala, napriek tomu sa ňou okresný súd nezaoberal. Podľa názoru sťažovateľky sa sťažnostný súd nezaoberal ani jej ďalšími námietkami, či postupoval advokát žalovaného pri úkonoch právnej služby s odbornou starostlivosťou.

Podľa názoru sťažovateľky je uznesenie okresného súdu nedostatočne odôvodnené a arbitrárne.

4. Na základe rozsiahlej argumentácie uvedenej v sťažnosti, v ktorej sťažovateľka poukazuje na rôzne rozhodnutia všeobecných súdov, ústavného súdu, ustanovenia niektorých právnych predpisov a dôvodové správy k týmto predpisom, sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd nálezom

„- vyslovil, že uznesením VSÚ a uznesením bolo porušené moje základné ústavné právo na spravodlivý súdny proces podľa článku 46 ods. 1 ústavy SR, podľa čl. 36 ods. 2 Listiny a čl. 6 ods. 1 Dohovoru,

- zrušil uznesenie VSÚ a uznesenie a

- vec vrátil súdu na ďalšie konanie.“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, III. ÚS 288/2016).

8. Súčasťou ustálenej judikatúry ústavného súdu je právny názor, že ak Civilný sporový poriadok prostredníctvom § 422 (účinný od 1. júla 2016) vylučuje u bagateľných vecí prieskum rozhodnutí vydaných druhostupňovými súdmi, bolo by proti logike pripustiť, aby ich prieskum bol automaticky posunutý do roviny ústavného súdnictva (IV. ÚS 431/2012, IV. ÚS 94/2014, I. ÚS 134/2016, III. ÚS 25/2016, III. ÚS 746/2016). Aj preto ústavný súd v prípadoch, keď sťažnosť smeruje proti orgánu verejnej moci, v ktorom ide zjavne o bagateľnú sumu, poskytuje ústavnoprávnu ochranu len v celkom výnimočných prípadoch, ak sťažnosť signalizuje, že došlo k zásahu do základných práv alebo slobôd v mimoriadne závažnom rozsahu, resp. intenzite (IV. ÚS 414/2010, IV. ÚS 79/2011, IV. ÚS 251/2011, IV. ÚS 717/2013). Vo veci sťažovateľky o takýto výnimočný prípad podľa názoru ústavného súdu zjavne nejde.

9. Podľa ústavného súdu vzhľadom na sumu priznanej náhrady trov právneho zastúpenia v celkovej sume 153,68 € ide o prípad posudzovaný ako tzv. bagateľná vec, ktorá vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu zakladá z hľadiska doterajšej judikatúry ústavného súdu (porov. najmä IV. ÚS 358/08, ako aj IV. ÚS 340/2014, III. ÚS 529/2014, II. ÚS 468/2015, II. ÚS 357/2015, II. ÚS 149/2018, II. ÚS 136/2018) dôvod na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde už pri jej predbežnom prerokovaní z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

10. Nad rámec uvedeného ústavný súd ešte poznamenáva, že ďalším možným dôvodom odmietnutia sťažnosti je odmietnutie pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí, pretože sťažovateľka k svojej sťažnosti nepriložila splnomocnenie na jej zastupovanie pred ústavným súdom advokátom (požiadavka plynúca z § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. septembra 2018